

§. 112. *Давидъ излѣзва срѣщо Голіаѳа и го убива.*

Саулъ поиска да обрѣжи момѣкътъ съ собственныѣ си оръжія; тури слѣдователно на главата му шлемътъ, облече го въ броня, и го прѣпаса съ сабя. Но Давидъ не навикнѣлъ на таквоя обрѣжаванье, едвамъ прѣстѣиваше. Затуй, като съблече този безпокоителенъ товаръ и като зе пастырѣската си тояга, пращова и петъ камѣка въ торбата си, отива, срѣщо Голіаѳа. Като видѣ Голіаѳъ момакътъ че иде, рече: „Да не ма мыслишъ за куче, че идешъ връхъ мене съ тояга?“ — А Давидъ му отговори: „Ты идешъ противъ мене съ мечъ, копіе и съ щитъ, а азъ идѣ, съ името на Бога Саваоѳа, Бога на израилската войска, която ты смѣи да укоришъ.“ — Подирь туй Давидъ хвърли съ пращовата камѣкъ и удари иноплеменникътъ въ челото, прострѣ го на земята, скочи отгорѣ му и като му истegli ножътъ отрѣза му главата. Туй като видѣхъ Филистимляныѣ обърнѣхъ са на бѣгъ, гонимы отъ Евреитѣ. (Царс. Я. 13—39.).

§. 113. *Саулъ завижда на Давида и не рачи да изпълни обѣщаніето си.*

Евреитѣ радостны завождатъ побѣдителятъ въ градътъ, и самыѣ жены, като излѣзвахъ отъ градовѣтъ посрѣщахъ го съ хора, свирни и съ похвалы. Тѣзи любовь на народътъ къмъ него распали въ Саула зависть. Отъ тогазъ Саулъ мразѣше Давида и не го гледаше съ благоволеніе. Но Іонаѳанъ, сынъ му, увлеченъ отъ добродѣтелиѣ на Давида, обикнѣ го много и му подари поясътъ си, лѣкътъ си и мечътъ си. Саулъ бѣше обѣщалъ дѣщеря си на побѣдителятъ, но послѣ